

NHỮNG ANH HÙNG VÔ DANH ĐƠN DAK SEANG

“Thành kính tưởng niệm các chiến sĩ Địa Phương Quân anh dũng đơn Dak Seang”

Trường Sơn Lê Xuân Nhị

Khoảng 5 giờ chiều tôi đang lơ lửng gần một cái đơn nhỏ gọi là đơn Dakseang, phía Nam của Dakto. Đại úy Ngọc chợt giật cò nái, quẹo một vòng.

– Đơn tao coi. Đ.M. hình như đơn này đang bị pháo kích.

Chỉ một thoáng sau anh la lên:

– Đ.M. đúng rồi. Đ.M. nó đang pháo vô đơn.

Anh Ngọc gọi máy với Trung Tâm Hành Quân, báo cáo những gì mình thấy và xin tìn số liên lạc ngay. Chỉ trong vài phút, Trung Tâm Hành Quân xác nhận với chúng tôi là đơn bị pháo kích, và có nhiệm vụ đưa hiệu cho thấy đơn sẽ bị tấn công. Chúng tôi được chỉ thị lại làm việc với đơn. Bật được liên lạc, trao đổi danh hiệu xong là chúng tôi giảm cao độ. Vừa tà tà bay vô thì bỗng hàng chục cây phòng không nhòm vào chúng tôi nọ tới tếp. Chỗ chỗ phía có vài viên trúng tàu vì tôi nghe lên vài tiếng bụp bụp. Tôi cầu nhàu: “15 ngày biệt phái không sao, ngày cuối cùng mà lãnh một viên vào.. đít là xui quýt..” vô không nới, tôi quẹo ra. Đại úy Ngọc phê bình:

– Trên trời mà phòng không “kèm cứng một rừng” như vậy là dưới đất nó đã chuồn bị trận địa pháo rồi. Lạng quạng thì độn này chực một tụi nay. Anh giở tấm bản đồ, ba cái FM trên phi cơ được sử dụng liên tục. Cái gọi pháo binh, cái trực với độn Dakseang, cái nói thông với Bộ Tư Lệnh chiến trường. Cường độ pháo kích càng ngày càng trở nên khốc liệt, Tôi lên cao chút xíu rồi rình rình lại chui vào từ một hướng khác. Bỗng khi, tôi lúc này mới khám phá ra là khu vực làm việc bị mây “broken” từng cụm như bao phủ khoảng từ 5 độn giờ 8 ngàn bộ trên trời.

Đang quan sát, tàu chui vào mây là coi như mù. Ra khỏi mây thì phải mất một lúc mới trở lại được chỗ quan sát cũ. Đại úy Ngọc chửi thề “Đ.M. mây mà cũng bị VC dụ dỗ đâm sau lưng chiến sĩ. Trời đất bao la sao không kiếm chỗ bay mà cứ lặn quẩn làm con C.. ở đây.” Tôi đã cắt ga xuống dưới trên mây mấy lặn nhưng vừa xuống hiện là bị hàng chục họng phòng không thổi rào rào vô mặt, đuối trở lên “súng đâu mà chúng nó lặn thế” Tôi đành vật lộn với mấy cụm mây...VC này. Bị thêm hơn, giặc bắt đầu nổ 130 ly vào độn, Hai cây đại pháo, một cây đặt ở ven làng cách đó chừng 15 cây số, cây kia ở hướng đối diện cứ tà tà nã từng trái một vào độn. Từ trên, tôi nhìn thấy rõ ràng những quả đạn rơi rất chính xác vào trong độn. Cứ mỗi quả đại bác rơi xuống là có chừng mười mấy trái súng cối nổ kèm theo “phụ điện”. Tôi và anh Ngọc lặn lộn trên tàu bay. Máy vô tuyến gọi độn giờ nát cả họng, nhưng bỗng ngờ quá, chỗ thấy phi tuấn xuất hiện, anh Ngọc gọi pháo từ căn cứ pháo binh giờ đó nhất định yểm trợ. Vừa nhận được tọa độ, đã nghe ở dưới đất kêu trời:

– Vô ích bạn ơi. Xa quá, bắn tới... Trời cũng hu.

– Thì bạn quay nòng xuống thổi đại cho một chục tràng đi, bắn dọa nó cũng được.

– Xong rồi, để tôi cho yêu tố tác xạ – Yêu tố mẹ gì, bắn đi bạn....

Khoảng 5 giờ rưỡi chiều, người chỉ huy độn Dakseang có vẻ bối rối:

– Bạch Ưng, đây Thanh Trị.

– Nghe 5 bạn.

– Báo cho bạn biết đến giờ phút này con cái tôi đã được là 500 trái rìi đó bạn. Hôm hì tôi 50% thiệt hại.

Tôi muốn nhẩy nhúm trong tàu bay. 500 trái vừa còi vừa pháo xuyên một diện tích tí teo như thỏ kia thì còn hì còn hì nào.

Anh Ngọc bưng nãy ra một k...chất người.

– Nếu để nó pháo điệu này thì chừng tí nữa quân mình chẳng còn gì hết. Mình phải “chiến tranh chính trị” mới được. – Có học trường chiến tranh chính trị ngày nào đâu mà đòi... chiến tranh chính trị anh?

Người phi công chiến tranh chính trị bắt đầu đi lên mặt dạy dỗ.

– Từ từ để tao cắt nghĩa. Chiến tranh chính trị nghĩa là... có là không, không là có. Bây giờ chưa có phi tuấn thì mình phải làm như có phi tuấn. Mình phải xuống ngay trên đầu mấy cây pháo làm bộ như phi tuấn sắp tới thì pháo nó mới câm được.

– Xong rồi.

Mặc dù vẫn còn ngán mấy chục họng phòng không nhưng trong hoàn cảnh này, đạn tránh người chứ người làm sao tránh đạn? Tôi cắt ga cho tàu rơi cái rào, cứ nhúm họng đại bác bay tới. Đạn nổ tùm lum chung quanh tàu. Anh Ngọc trấn an tôi:

– Mấy đừng lo, tao có bùa nanh heo rừng. Đạn nó né tao.

Nghe sao mà chán đời, Tàu bay chỉ có 2 người, đạn nó bay vào đây mà né anh Ngọc thì nhất định nó phải kiếm người khác để chui vào. Người đó còn ai khác hơn tôi. Bưng nhớ ra điếu gì, anh sờ tay vô ngực quờ quạng rồi rút lên:

– Bè mẹ rồi, nanh heo rừng đâu có đem theo. Đ.M. hôm qua đi tìm treo nó chỉ phụ nước quên đeo vô rồi. Nhưng anh nói ngay:

– Nhưng tui vi nói tao sòng thọ lùm, yên chí lớn đi * em.

Tôi nghiệm ra rằng con người, lúc ở trong những hoàn cảnh nguy hiểm đều tìm ra một lý do gì đó để tự tin và hy vọng. Càng đi xa đến thì phòng không càng bớt dần. Thập thoắng con gà cựa giặc đã nằm ngay dưới cánh, chúng tôi xuống thập thêm tí nữa, lượn vòng chung quanh cây pháo. Đúng y như anh Ngọc đoán, pháo im bất. Rồi như một cơn mưa rào đổ xuống mùa hạn hán, một hợp đoàn Cobra của Tây xuất hiện. Đại úy Ngọc qua được tui sủa của Tây xí xa xí xò một chập, tôi nghe được mấy tiếng “everywhere”. Vừa vào vùng là mấy anh Cobra làm ăn liến. Tôi ngạc nhiên thấy họ thay phiên nhau bắn rào rào chung quanh đến. Như vậy con cháu họ H đang “tùng thiệt” đi vô chẳng? Dĩ nhiên phòng không giặc bây giờ đổi mục tiêu, nhảm mấy anh Cobra nhả đạn. Trận thư hùng coi rất đẹp mắt nhưng ngắn quá. Mấy ông Tây bắn chừng 5 phút là hết đạn, quay lui. Khẩn nạn hơn cái món chiến tranh chính trị xem ra hết ép phe. Có lẽ giặc biết chúng tôi chĩa dọa giết nên cây pháo bất đều nấp trở lại. Đại úy Ngọc gào lên:

– Đ.M. tụi mày, lát nữa khu trục lên tao cho nó... bắn bomb thấy mẹ mày.

Tức quá mà không làm gì được thì... chửi cho đã tức. Chúng tôi chỉ có 4 quạ Rocket khói, chững sơ mũi gì được. Rồi Peacock gọi thông báo sẽ có phi tuấn khu trục A-1 đang cất cánh khẩn cấp từ Pleiku lên làm việc với chúng tôi. Đại úy Ngọc hớn hớn gọi máy:

– Thanh Trị, đây Bạch Ưng

– Nghe 5 bạn, gòn ngàn trái rồi. Tụi nó mới xung phong đợt đầu đó bạn.

– Có sao không bạn?

– Không, mấy * chuồn chuồn tới đúng lúc với lại con cái tôi đánh giặc còn “tới” lùm bạn ơi. Tụi nó rút hết rồi. Khoảng chừng 50 xác nằm dài dài. Mấy * Tây đánh đẹp lùm.

- Chúng tôi sẽ có 2 phi tuấn lên liến bây giờ với bạn.
- Bạn ráng dùm, hòm hòm gòn nát hòm ròi bạn.
- Tôi hi vọng bạn.

Cây 130 ly quái ác vọt đi dạch phọt ra từng cụm khói đen. Tôi bèn anh Ngọc. – Anh đi em lên làm đại một trái khói vô đó coi, may ra... – Ờ, may ra...

Tôi làm vòng bèn, nghiêng cánh quẹo vào, nhòm và bóp cò. Oành cái Rocket n...gòn cây đại pháo. L-19 mà bèn được vậy là nhọt ròi, nhưng có chọt * chó nào đâu? Không chọt nhưng cây pháo lại im tiếng một lòn nữa. Tọt! Tôi tính cứ lâu lâu nhào xuống xịt cho tụi nó một trái đi mua thời gian chờ khu trục lên. Ròi tiếng rè rè thò vô tuyền của mấy ông khu trục A-1 nghe lên bên tai. Phòi thú nhận, cái tiếng rè rè đực rựa lúc này nghe sao mà nó...đáng yêu thò. Đó là thứ tiếng nói của hy vọng, của niềm tin, của sức mạnh, của tình chiến hữu. Anh Ngọc trao đi vô tuyền với phi tuấn khu trục ròi gọi máy cho quân bạn.

- Thanh Trị, đây Bạch ưng.
- Nghe bạn 5.
- Chim sọt của tôi lên ròi đó bạn. bạn muốn tôi đánh đâu?
- Bạn lo dùm mấy con gà cò trước đi.
- OK! Roll.

Phi tuấn khu trục vừa xuất hiện thì cò bèn trời biến thành một biến lòa. Số lượng phòng không bây giờ không biết là bao nhiêu cây, nhưng dòm hướng nào cũng chò thòy lòa và lòa. Trời đã vò chiếu nên những viên đạn lòa bay vút lên cao càng được thòy rõ ràng hơn. Phi tuấn đi nhào lên nhào xuống mấy lòn vọt không làm cam hòng được cây pháo phòng không vì trời quá xòu. Những đám mây...phèn quòc, khò nặn vọt chinh ình khòp nơi. Khó khăn lòn họ mới kiò được cái lò chui xuống, bay giữa những loạt đạn phòng không trùng điệp, đi tới mục tiêu, bèn rơi bomb, ròi

kéo lên. Còn 2 trái cuống cùng, người phi công A-1 “đ” vào ngay trên súng chính xác như đũa bi vào lỗ. Một tiếng vang lên rồi tiếp theo là nhiều tiếng nổ phụ. Cha con nó đang đến tội. Xong một cây. Anh Ngọc hướng dẫn phi tuấn thừa hai đang làm ăn thì tôi nghe tiếng gọi:

– Bạch ưng, đây Thanh Trị

– Nghe 5 bạn

– Báo bạn biết, hôm chiều tôi xập rồi. Tôi ra giao thông hào với máy đưa con.

– Bạn nhớ giữ liên lạc với tôi.

– Bạn...

Không có tiếng trả lời. Tôi hoang mang. “ra giao thông hào với máy đưa con” vậy là bị đất lùm rồi. Anh Ngọc báo tôi:

– Anh đang bận hướng dẫn khu trục, em qua FM gọi thông TTHQ xin gộp cho anh ít nhất là 2 phi tuấn nữa, lên liên lập tức, nếu không kịp là tội nó sẽ “over run” Dakseang trong vòng nửa tiếng đồng hồ. Tôi đi tìm số FM, Anh Ngọc cẩn thận dặn dò thêm:

– Phải nhớ la oí oí lên như là đang bị bóp...dái thì cha con nó mới chịu chạy dùm. Tôi phì cười, ông đại úy này lúc nào cũng đùa được. Khi cần bị ai bóp dái tôi cũng la được vì hò hét và toán là số trường của tôi. Tôi gọi máy và có kết quả ngay. Anh Ngọc mừng rú lên khi được thông báo có một phi tuấn F4 của Hải Quân Mỹ sẽ cất cánh ngay từ hàng không mẫu hạm vào làm việc. Giọng nói từ dưới đất bây giờ nghe có vẻ hết hoảng:

– Bạch ưng, đây Thanh trị

– Nghe bạn 5

– Bạn cho máy con chim sốt đánh sát quanh đến gộp đi bạn. Tội nó đang “à lát xô” lên.

Anh Ngọc la ùm lên trong t_hìn s_o khu trực. Hai chi_c khu trực A-1 còn m_oy trái bomb b_o d_o cây, h_oi h_o tr_o v_o đ_on nhào xu_ong đánh sát chung quanh rào. Một ông la to khi kéo tàu lên.

– Tụi nó đông như ki_on bạn ơi.

– Còn ph_oi h_oi.

Khu trực đánh h_ot bomb nhưng v_on bay trên mục tiêu đ_o b_on h_ot những tròng cà nông 20 ly. Tình hình lúc này đã bi đất l_om r_oi. Giặc xung phong lên ào ào. Thạnh trị thông báo là một góc phòng tuy_on đã bị vỡ và con cái anh đang xáp lá cà với giặc. Tôi nghe Trung tâm hành quân “TTHQ” thêm ba căn cứ khác cũng bị t_hìn công một lúc. Anh Ngọc b_oo tôi: Tao còn lạ gì cái trò này, tụi nó đánh nghi binh đ_o dứt đi_om Dakseang đó. Ph_oi c_on thận. Trong vô tuy_on, ti_ong tàu bay gọi nhau ti_ong trao đ_oi c_o trên trời và dưới đ_ot nghe loạn cào cào.. B_oi trong những ti_ong _on ào đó, có ti_ong gọi c_oa m_oy ông F 4 Hoa Kỳ.

M_oy ông Tây trang bị vũ khí tận răng. Hai chi_c F4 m_oi chi_c mang 18 trái 500 pouds đang làm vòng chờ _o kho_ong 20 ngàn bộ. Anh Ngọc ch_o “briefing” một tí, m_oy ông “Roger” và “Sir” lia lia nhào xu_ong làm ăn li_on. Khu trực Việt Nam đánh đã đẹp, m_oy ông Tây đánh cũng không thua ai. Từ kho_ong 15 ngàn bộ, m_oy ông nhào xu_ong dưới tr_on mây, đ_o những trái bomb thật chính xác. Phòng không b_on dữ dội nhưng xem ra không ăn thua gì với m_oy chi_c F4 này. Đang đánh ngon lành thì tôi nghe ti_ong gọi từ dưới đ_ot:

– Bạch ưng, đây Thạnh trị.

Giọng nói lúc này không có v_o h_ot ho_ong mà bình tĩnh lạ thường.

Anh Ngọc b_om máy:

– Nghe bạn 5, cho bi_ot tình hình đi bạn.

– Tôi yêu c_ou Bạch ưng cho đánh ngay vào trong đ_on.

Có hai chúng tôi giết nãy mình, chớ hy vọng là mình nghe...lộn. Chúng tôi sẽ không trờ lời được. Người chớ huy phía dưới đờ t xác nhận lại:

- Bạch ưng, tôi xác nhận lại, tôi xin bạn đánh xuống đờu tôi.
- Bạn nói bạn xin đánh thừng vào đờn?
- Đúng 5. Hờ t hy vọng rời bạn ơi. Cứ đánh vào đây đờ tụi nó chờ t chùm luôn với chúng tôi.
- Bạn suy nghĩ kỹ chưa?

Giọng nói dưới đờ t lúc này nghe có vờ hờ t kiên nhờn:

- Không còn lựa chọn nào khác bạn ơi. Bạn đánh lẹ giùm. Chúc bạn may mờn. “Cờ lai chinh chiờn kờ nhân hời” mà bạn...

Đó là những tiếng nói cuối cùng tôi nghe được từ đờn Dakseang “Cờ lai chinh chiờn kờ nhân hời”. Anh Ngọc hờ t hoờng gọi máy vờ xin chờ thị quân đoàn. Quân đoàn trờ lời phời xác nhận với đờn Dakseang một lờn nữa rời cho biờ t kờ t qờa. Chúng tôi gọi muờn đứt hơi nhưng không còn liên lạc được với Thạnh Trị nữa. Báo cáo trờ lại, quân đoàn quyờ t định: cho đánh thừng vào đờn nhưng phời... cờn thận. “Cờn thận con C... ông” anh Ngọc lờm bờm chời thờ rời gọi máy thông báo cho mờy ông Tây, bờo đánh thừng vào đờn. Người phi công hời quân Mỹ vừa kéo con tàu lên sau một loạt tờn công cũng bời rời không kém:

- Roger! Sir, Did you say...right on it? Over
- Yes sir, it’s all over. I said you salvo right on it. Over.
- Roger, sir, I understood, sir, Over.

Chờ có vậy thôi, đờn Dakseang biờn thành một biờn lờa sau hai đờt bomb salvo cờa mờy chiờc Phantom. Tôi đang chứng kiờn một hình ờnh mà có lẽ suờt đời sẽ không bao giờ quên được. Tôi biờ t nói gì lúc này đây cho những người chiờn sĩ Địa Phương Quân QLVNCH? Tờ t cờ những ngôn từ, những ý nghĩ đờu trờ thành

vô nghĩa trước cảnh tượng bi thảm hào hùng này. Bay cách đó chừng 5 cây số với cao độ 5 ngàn bộ mà con tàu tôi như rung lên dưới tiếng nổ và sức ép không khí của mấy chục trái bomb 500 cân Anh nổ một lần. Làm sao còn có ai sống sót sau cơn tàn phá không khí này?. Những thịt, những xương, những máu của các anh hùng Dakseang đã tung bay khắp nơi rồi rơi xuống lún lộn với bụi, với đá, với sỏi, để rồi nằm im trên mặt đất.

Cũng trên mặt đất này của quê hương, ở một nơi nào đó, những người vợ, những đứa con, những bà con thân bằng quyến thuộc của các anh đâu biết người thân của mình vừa anh dũng đón nợ nước, vừa “Cố lai chinh chiến kị nhân hĩ” như lời trăn trối cuối cùng của người đón trả, vừa chết để cho cộng dân tộc được sống, được hít thở không khí Tự Do dù chỉ trong một khoảnh khắc... Ngày mai đây, những chiếc khăn tang trắng sẽ được chít vội vã lên đầu những người thiêu phụ nghèo nàn khổ sở kia, những khuôn mặt buồn bã vô tội của trẻ thơ.

Nước mắt nào khóc cho hột lệ bi thương của người vợ lính VNCH đây hỏi ông trời xanh thẳm? Hình ảnh nào có thể thay thế được hình ảnh ngọt ngào của Cha chúng nó, suốt khoảng đời còn lại của những em bé hồn nhiên vô tội kia hỏi ông trời? Dân tộc tôi đã làm gì nên tội, “Tội biệt sinh ly” câu nói nghe được từ thuở học trò bây giờ mới thấy trọn nghĩa ý đau thương. Máu nào chảy mà ruột không mềm, mắt tôi bỏng chan hòa nước mắt. Tôi từng ga bay trở lại đôn. Qua màn lệ nhạt nhòa, tôi chỉ còn thấy gì, ngoài những cụm khói đen bốc lên giữa đôn. Những cụm mây oan khiên vừa rồi vẫn còn vẫn vũ như những chiếc khăn tang trắng lộng lộng bao phủ cả bầu trời. Mây ơi là mây, còn sống chúng chịu giúp nhau, bây giờ người đã chết, đôn đã mất sao còn lộng lẫy để khóc thương.

Trời chiếu cao nguyên vẫn đã thê lương cô quạnh lại càng trở nên tang tóc sầu thảm hơn. Hai chiếc Phantom Hoa kỳ ráp thành một hợp đoàn tác chiến bay những vòng tròn thấp chung quanh đám đất đá điêu tàn không hiểu để quan sát hay để chào vĩnh biệt những chiến sĩ gan dạ anh hùng của Địa Phương Quân QLVNCH. Dưới trời chiếu nắng tốt, trông hợp đoàn Phantom như

hai con chim hoi âu   r  l n từng v ng quanh xác chết của đ ng loại. Sau khi nhận kết quả oanh kích của anh Ngọc, giọng nói xúc động của người phi tu n tr ng Phantom vang lên:

– Sir, may I reach out across the fires and destructions of today to tell you this: Those people down there have fought like men and have gone in honor.

Giọng anh Ngọc run run nghẹn ngào:

– Yes sir, they have gone in honor. That was an Alamo by all means, sir. An ever greater Alamo than ours, Over.

T i th y hai hàng nước m t ch y dài trên má anh Ngọc.

– Roger! We have thousand of Alamo like that every day in our country.

– Roger, I believe that, sir, God bless you all. Over.

Hai chiếc Phantom liếc cánh chào vĩnh biệt r i b c lên cao, m t hút giữa bầu trời  m  m. Alamo, cái tên nghe đã đi vào huyền s  của dân tộc Hoa Kỳ mà b t cứ công dân Mỹ nào nghe cũng phải h nh diện. Alamo, làm tôi nhớ đ n bài học Anh văn năm đệ ngũ. Alamo, đúng ra là một ngôi nhà thờ “Y pha nho” mà hai ngàn chiến sĩ kỵ binh Hoa Kỳ đã t  th  khi ch ng cự lại với hàng chục ngàn quân M  Tây Cơ cho đến giây phút cuối cùng. Không ai đ u hàng và t t c  đã bị tàn sát. Người Mỹ ch  có một thành Alamo trong suốt 200 năm lập quốc mà c  th  giới đ u bi t, đ u m n phục. Đất nước t i có bao nhiêu thành Alamo còn tàn kh c hơn, đ m máu g p ngàn l n hơn suốt bao nhiêu năm chinh chiến.

Sáng hôm sau t i và anh Ngọc bay thêm một phi vụ sớm trước khi bàn giao biệt đội. T i  m qua một trận mưa bomb c a B52 đã cày nát khu tập trung quân giặc. Dù bi t là vô ích, chúng t i vẫn m  lại t n s  cũ đ  gọi cho Thạnh trị. Nhưng ch  còn Thạnh trị nào đ  trả lời cho Bạch ưng nữa. Đ n Dakseang ch  còn là đ ng đ t v n điều tàn. Gió th i lên từng cơn cu n theo những

lớp bụi đỏ mù. Tôi nhìn xuống đó, từng nhớ đến những cái chết oai hùng chiụ qua. Trong một quê hương khói lửa, kiếp người quí thật mong manh như gió, như đám bụi mù kia.

Mới nói nói cười cười mà giờ đây đã ngàn thu vĩnh biệt. Bay thêm vài vòng quanh đến để từng nhớ ngậm ngùi cho các anh rùi cũng đến lúc phải từ giã để ra đi. “Cố lai chinh chiến kị nhân hị” Thôi thì xin thành kính nghiêm trang giờ tay chào vĩnh biệt các anh. Những người lính Địa Phương Quân âm thầm của một tiễn đến xó núi. Địa Phương Quân, cái tên nghe khiêm nhường và hiên lành như đất, như bộ đồ xanh bạc màu của các anh. Địa Phương Quân, thứ lính...âm thầm nhất trong các thứ lính của quân lực; không màu mè, không áo rằn ri, không có những huy hiệu thoai khụng khiệp, không “truyệן thệןg, binh chệןg” không có đến những khệן hiệu nệןy lửa chết người. Nhưng Địa Phương Quân Pleiku chiụ hôm qua đã bình tĩnh xin “cho nó nệן trên đêu tôi”. “Cố lai chinh chiến kị nhân hị bạn ơi” Xin vĩnh biệt và cảm tạ.

Cảm tạ các anh đã đem cái quí giá nhất của cuộc đời là mạng sống mình để đổi lấy cho quê hương dù đã rách nát tẻ tời còn có được những ngày xanh hy vọng. Cho buổi họp chợ ban mai, dù nghèo nàn thừa thớt vẫn còn được an bình. Cho ngôi trường quận lý thập lẻ tẻ những mái tôn cháy nệןg còn rộn tiếng trệן thơ cười. Cho mái chùa cong cong nơi sườn núi còn được ngân lên những hị chuông tín mộ. Và cho những người ở lại như tôi đây biết rằng mình sống tức còn nợ phải trệן... Các anh chính là những người được mô tẻ trong một bài học thuộc lòng tôi thuộc lâu lâu lúc còn là một đứa bé :

Họ là kị khi quê hương chuyệן động

Dưới gót giầy của những kị xâm lăng

Đã xông vào khói lửa quyệןt liệןu thân

Để bệןo vệ tự do cho tẻ quệןc

Trong chiệן đêu không nài muôn khó nhọc

***Cười hiếm nguy bất chấp nếm gian nan
Người thọt cơ đành thịt nát xương tan
Những kẻ sông lòng son không biến chuyển
Tuy tên họ không ghi trong sổ sách
Tuy bằng vàng bìa đá chằng đẽ tên
Tuy mờ hoang tiêu lạc dưới trời quên
Không ai đến khấn nguyện dâng lễ vật
Nhưng máu họ đã len vào mạch đất
Thịt cùng xương trộn lẫn với non sông
Và linh hồn chung với tâm tình trung
Đã hòa hợp làm linh hồn giồng Việt.***

Xin thành kính viết lại một phần bài thơ của Đặng Phương để tặng các anh. Các anh chính là những “Anh Hùng Vô Danh”. Tổ Quốc Việt Nam, dân tộc Việt Nam ngàn đời sẽ còn ghi ơn các anh. Xin vĩnh biệt và cảm tạ.

Trường Sơn Lê-Xuân-Nhị